

Kapitola 2

Applejack: Válka je obchod

Jabloně vypadaly žalostně. Většina už dávno mrtvá nebo právě umírající, neboť už dávno jim nikdo nedával potřebnou výživu a péči, tak jako léta před tím. Nějaké plození ovoce už dávno vzdaly. Jen několik z nich ještě mělo nějaká jablka, ale byly to zmetky bez chuti. Vydlobované skořápky, které se ani zdaleka nepodobaly klenotům, kterými kdysi byly. Stromy měly akorát vodu z deště, nasyceným jedovatými výpary z blízkého závodu. Byl zázrak, že stromy ještě stály. Jablečná farma, která kdysi pěstovala ta nejlepší jablka na kilometry daleko, prožívala těžké časy, které ji donutily začít s trochu odlišným typem farmaření. Farmaření s ocelí a bronzem. Farmaření s útokem a obranou. Farmaření s válečnými stroji. Takovou farmou jsou dnes Sweet Apple Acres.

Stodola, kterou se dřív rozléhaly zvuky bučících krav, dnes hřměla zvukem zpracovávaného kovu a řevu mužů. Vzduch byl těžký, nasáklý pachem železa a potu, stejným pachem byly nasáklé i zdi. Tam, kde dřív stála zvířata, byly velké těžké stroje. Zbraně se vyráběly jinde. Zde se vyráběly součásti, které byly samostatně neprodejně.

Applejack mlátila kladivem do kovového povrchu. Pak znova a znova, dokud se tvrdohlavý materiál nepoddal a neotočil se, tak jak ona chtěla.

„Koukej to držet pevně, Macu,“ zavolala Applejack svým texaským přízvukem na svého bratra, zatímco stála na žebříku.

Odhrnula si vlasy ze zpocené špinavé tváře, vytáhla ze své zadní kapsy velký klíč a začala utahovat velké šrouby. Nesouhlasily a skřípaly, ale ona pokračovala, dokud nebyly přitažené až nadoraz. S každou otočkou byla její svalnatá ruka stále vlhčí. Pot z ní doslova lila. Její zelené oči se plně soustředily pouze na šrouby a nekoukaly nikde okolo.

Applejack si hluboce oddechla, utřela si rukou čelo a pak slezla ze žebříku. Poplácala svého staršího bratra po rameni.

„Fajn, tak hopni tam a svař ten krám, Macu,“ řekla.

Pozorovala svého bratra, nejvyššího člověka v Ponyvillu, jak leze po žebříku. Když byl nahoře, tak se žebřík drobně kýval, protože nebyl připraven na Big MacIntoshovu váhu. Mac zaklel a pomocí prstů zapískal. Zpoza hromady dřeva a železa vyběhli dva chlapi, také docela dost urostlí, avšak oproti svému bratrovi poněkud menší.

„Rede, chci abys držel žebřík,“ řekl sice hlasitě, ale slušně. „A ty Golde mi hod' mou helmu.“

Bratři poslechli okamžitě a vše rychle vyplnili. Gold hodil Macovi helmu a pak se přidal ke svému bratrovi a pomohl mu držet kovový žebřík. Pracovali soustředěně a žebřík drželi pevně, dokud Mac nezpracoval kovový povrch stroje do požadovaného tvaru.

Big MacIntosh si sundal helmu.

„Chlapi, chci, abyste tuhle krásku nabarvili, aby zářila jako hvězda až si ji přijde Paní Rarity vyzvednout.“

Gold odběhl pro barvu, zatímco Red držel žebřík, dokud Mac neslezl.

Applejack vše pozorovala se spokojeným výrazem. Sundala si rukavice a pak šla k velkému kbelíku se studenou vodou. Nabrala ji do rukou a opláchla si svůj unavený obličej. Vzala lopatu a použila ji jako zrcadlo. Jakmile byl obličej čistý, položila ji zpět a vyšla ven, kde

se hluboce nadýchala relativně čerstvého vzduchu.

„Applejack!“ zavolal na ni relativně mladý hlas.

Applejack se otočila.

„Applebloom! Řekla jsem ti, ať se držíš dál od stodoly. Je tam spousta nebezpečných věcí!“

Mladá dívka složila ruce, kroutila hlavou a posunula si své červené vlasy.

„Už nejsem dítě,“ řekla. „Mimochodem, Apple Fritter mě poslala, abych ti řekla, že tu máme hosta, který s tebou chce mluvit.“

„Koho?“

Applebloom uhnula pohledem, pomalu se otočila a odešla pryč.

Stála před jablečným sadem. Její postava byla poněkud hubenější, než si ji Applejack pamatovala, ale její postoj byl daleko víc sebevědomý a poněkud víc autoritativní. Stala se jen smutnou šablonou dříve moc pěkného obrázku. Její tmavé vlasy drobně vály ve větru a ruka se držela jednoho ze stromů. Dokonce si i ponechala jeden svůj starší zvyk, dávat levou nohu za pravou. Vypadala daleko menší, když za sebou měla své strážce. Jeden byl silný, ale měl slušný výraz v obličeji. Ten druhý byl sice menší, ale měl listivé oči.

„Můžu ti nějak pomoci?“ zeptala se Applejack.

Twilight se na ni podívala, její ametystové oči sledovaly svoji starou kamarádku, nynější mechančku.

„Popovídejme si obchodně.“

„Přímo k věci, co?“ usmála se.

Twilight otevřela pusku a chtěla mluvit, ale Applejack ji přerušila.

„Ani na to nemysli. Nebudu ti říkat nějakým titulem a nijak mě k tomu nedonutíš.“

Víceadmirálka se znechuceně vyrovnala s jejím arogantním výrazem, ale nedala na sobě nic najevo.

„No? Tak to vyklop,“ řekla AJ, zatímco se podívala dolů na své špinavé nehty. „S čím ti mohu pomoci?“

„Applejack,“ řekla Twilight „Impérium tě potřebuje. Chci, aby ses připojila k naší věci.“

Applejack pozvedla obočí, zatímco si ukousla nehet a začala jím čistit ostatní.

„Víme, že vyděláš víc, když budeš prodávat oběma stranám. Proto ti nabízím, že Impérium bude platit pětinasobek toho, co nyní.“

„Nikdy jsem nebyla ta loajální.“

„Také ti můžeme dát více zásob a další pracovní sílu,“ trvala Twilight na svém. „Seženeme ti lidi, co postaví větší továrnu a kdo ví, třeba ti i seženeme další, kteří se ti budou starat o tvé stromy.“

Applejack si přestala čistit nehty. Ano, jabloně. Jak jí rvalo srdce, když každé ráno vstala a místo zeleného pole viděla akorát hnědé a černé napodobeniny života. Dřív tu byly ty nejlepší jabloně v celém kraji. Dnes, tu je akorát odpad. Místo pro jedovatý kouř, který tu roztahuje své mrtvé prsty.

Applejack si povzdechla.

„Twilight, nech mě ti něco ukázat.“

Odešli k několika stromům, které stále ještě měly nějaké ovoce. Bylo svraštělé a zakrslé a rozhodně by se nedalo nazvat krásným čerstvým jablkem. Applejack se natáhla, aby ho mohla utrhnout a ukázala ho Twilight.

„Vidíš? Co to je?“

Twilight nakrčila obočí.

„To je nějaká hra?“

„Odpověz na otázku.“

„Je to jablko.“

„Už od začátku, co se tohle jablko zasel, ví, co bude dělat,“ řekla. „Ví, jak má vyrůst, ví, jakou má mít barvu a také ví, že buď ho někdo sní, nebo spadne na zem. A i když spadne, stejně bude šířit svá semínka.“

Twilight čekala.

„Tohle jablko nezajímá válka, Twilight. Jediné, co tohle jablko chce je přežít a dělat, co je třeba. A vše, co je k tomu přežití potřeba je zde, na této půdě. Nepotřebujeme nikoho z Impéria a nepotřebujeme ani nikoho z Republiky.“

„Takhle to bude?“

Applejack přikývla.

„Zajímalo by mě,“ řekla Twilight „co na to říkají tví spolupracovníci. Možná mají trochu odlišný názor, než je ten tvůj a...“

Applejack hodila jablkem do stromu. Jablko se rozprsklo a vznikla z něj jen drobná kaše. Mechanická se napřímila.

„Vopovaž se mě zastrašovat Twilight,“ začala křičet. „Je mi úplně jedno, co chce to tvoje Impérium. My se nenecháme zastrašit a víš proč? Protože dokážeme dlouho žít díky penězům Republiky. Klidně si můžeme dovolit ukončit dodávky jedné straně. Bez naší výbavy není tvá armáda nic! Vůbec nic! Takže si nemysli, že sem nakráčíš a budeš dávat rozkazy, jenom protože máš fešnou uniformu a bandu blbců za sebou. I když tohle jablko padne, bude stále šířit svá semínka!“

Ochranka se chtěla natáhnout po svých pistolích, ale uslyšeli cvakání závěru. Všude kolem nich byla Jablečná rodina a na stráž a Twilight mířily desítky hlavní. Big MacIntosh a Applebloom přišli za svou sestrou, oba dva měli v rukou brokovnice. Stráž i Twilight byli tak zabraní do rozhovoru, že jim až příliš pozdě došlo, že zvuk pracující továrny dávno utichl.

Applejack překřížila ruce.

„Myslím, že je načase, abys odsud vypadla, Twilight.“

Twilight vyčkávala, ale pak se otočila a odešla, následována svou ochrankou.

„Měj se,“ zavolala na ně Applejack. Jakmile ale byli z dohledu, začala padat na zem, ale Big MacIntosh ji chytil. Schoulila se mu do náruče, avšak nevyronila jedinou slzu.

„Já tuhle válku nesnáším,“ řekla tak, aby ji Mac slyšel.

„Já vím,“ odpověděl jí. „Tak jo, všichni zpátky do práce. Objednávka Paní Rarity musí být hotová už příští týden a Siriusovy zbraně v úterý, tak jedem.“

Všichni odešli a nechali spolu tři sourozence. Big Mac se podíval na mladší sestru, která hladila ruku Applejack.

„Applebloom, běž zkontrolovat, jestli Babi něco nepotřebuje.“